

## CHƯƠNG 21

### Quá Khứ Đã Mệt Mờ

T

hần tình của Thượng Quan Văn Phụng chợt biến đổi nhanh chóng, hai giọt lệ tuôn xuống má nàng.

Quả tim của Đường Thế Dân như có lưỡi dao bén nhọn đâm vào, dòng máu rỉ chảy không ngừng.

Song lòng chàng đã quyết nên nín thính không thốt ra lời nào an ủi nàng cả.

Chập lâu Thượng Quan Văn Phụng nói giọng thảm thê:

- Ngũ sư huynh, phải chăng huynh bị hủy diệt dung mạo cho là tiểu muội đã hại huynh nên huynh mới căm hờn muội dường đó.

Đường Thế Dân rung động tận đáy lòng, vội nói:

- Sư muội, không đúng như thế. Ngụ huynh nào dám oán hờn chi sư muội. Chỉ tại vì chuyện trên đời này xoay chuyển thật là huyền ảo không thể nào đo lường trước được nhưng ngụ huynh cho tất cả đều do số mạng an bài, tại sao lại trách sư muội chứ. Sư muội có tội tình gì đâu.

Ngừng đi một lúc chàng bảo:

- Sư muội, muội hãy nên nghe theo lời ngụ huynh trở về sư môn cho kịp nếu muội diền trì lại nơi đây, một ngày nào đó bị Độc Thủ Tiên Cô Tư Đồ Mỹ biết rõ chân tướng của muội thì họa không phải nhỏ.

Thượng Quan Văn Phụng hờn giận:

- Đó là chuyện riêng của muội không cần huynh phải quản đến làm gì, từ giờ trở đi huynh cũng không nên nghĩ tới muội nữa là hay.

Đường Thế Dân chợt nhiên không tiếp thêm lời nào nữa, lòng chàng nặng trĩu như treo đá.

Thượng Quan Văn Phụng gạt lệ rồi tiếp:

- Muội phải đi ngay bây giờ.

Đường Thế Dân giờ tay ngắn lại:

- Khoan đã.

- Còn gì nữa?

- Lúc này sư muội bảo sư muội sẽ nói nhiều chuyện quan trọng cho ngu huynh nghe nhưng em chưa nói lời nào cả, sao lại vội ra đi.

Thượng Quan Văn Phụng lắc đầu chán nản:

- Nhưng hiện giờ thì muội không còn muốn nói gì nữa cả.

Đường Thế Dân thở dài:

- Sư muội đã không muốn nói thì ngu huynh cũng chẳng ép uống sư muội làm gì nữa.

Tuy miệng Thượng Quan Văn Phụng nói là đi, nhưng nàng vẫn ngồi đó chưa rời bước được.

Mối tình kia đã ảo diệt đi rồi, lòng nàng theo đó đã nát tan ra từng mảnh vụn, nàng không còn thiết gì nữa cả.

Một lúc thật lâu.

Đột nhiên Thượng Quan Văn Phụng cầm chén rượu lên nói với Đường Thế Dân:

- Ngũ sư huynh, hôm nay có rượu vậy hãy uống cho say, đợi chết xuống suối vàng làm gì có rượu ngon mà uống.

Đường Thế Dân ngo ngắc một chút rồi nâng chén rượu lên cụng vào chén rượu nàng mà uống cạn.

Thượng Quan Văn Phụng lại rót rượu thêm nữa:

- Uống đi ngũ ca.

Đường Thế Dân sầu não:

- Sư muội, thế này sư muội phải say mất rồi, tại sao sư muội phải làm như thế?

Thượng Quan Văn Phụng nở nụ cười quái dị, rồi tự mình cạn lấy chén rượu của mình.

Đến chén thứ sáu thì Thượng Quan Văn Phụng đã ngà ngà say cười khà:

- Ngũ sư huynh, uống rượu và uống nữa đi, rượu còn ta cứ uống.

Rồi nàng rót rượu và uống cạn chén thứ bảy.

Đường Thế Dân chợt nắm lấy bình rượu lại không cho Thượng Quan Văn Phụng rót thêm nữa:

- sư muội, chẳng hiểu như thế nào, hiện giờ ngu huynh không thể để cho sư muội uống nữa.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt nhìn Đường Thế Dân bằng ánh mắt u sầu oán hận rồi bảo:

- Muội vốn không muốn nói, nhưng thâm tâm không nỡ chẳng nói ra được. Anh có đúng là nhân vật Đại Hành Quyết hay không?

Tâm trường của Đường Thế Dân rung động:

- Sao đây, sư muội muốn nói tới Đại Hành Quyết à?

- Hãy cho muội biết có phải hay là không thế thôi.

Đường Thế Dân lắc đầu:

- Không đúng.

- Song có người bảo sư huynh là nhân vật Đại Hành Quyết.

- Ai bảo em như thế?

- Mã Chi Chương!

- Mã Chi Chương à?

- Phải đấy.

Thượng Quan Văn Phụng nhấn mạnh.

- Thực ra, gã Mã Chi Chương trở về thọ tang cho thân phụ của hấn đã chết trong tay nhân vật Đại Hành Quyết. Có điều không một ai trông thấy được hình dáng của hấn.

Hấn chỉ lưu lại huyết trường ba chữ máu "Đại Hành Quyết" mà thôi.

Đường Thế Dân cau mày:

- Nhân vật Đại Hành Quyết có để lại huyết lệnh hay không?

Thượng Quan Văn Phụng ngạc nhiên:

- Huyết lệnh à?

- Đúng vậy.

- Chuyện này tiểu muội chưa hỏi tới.

Trong bụng Đường Thế Dân lấy làm lạ. Từ trước đến nay, các nạn nhân sắp bị Đại Hành Quyết sát hại đều có huyết lệnh đến trước.

Lần này tại sao không có cây huyết lệnh báo thời gian?

Chàng hỏi Thượng Quan Văn Phụng:

- Do đâu sư muội biết được chuyện này.
- Do Độc Thủ Tiền Cô Tư Đồ Mỹ tiết lộ.
- Thân phụ của Mã Chi Chương tên gì?
- Đó là lão Mã Sam biệt danh Độc Đởm Thiết Diện.

Đường Thế Dân trầm lặng suy tư.

Chàng nhớ lại danh sách được liệt kê trong huyết thư dưới ngôi cổ mộ coi có tên này hay không.

Tuyệt nhiên không có ghi danh hiệu Mã Sam.

Như vậy có nghĩa gì.

Một ý niệm chuyển qua trong đầu óc chàng.

Đường Thế Dân chợt nghĩ hay là có kẻ mạo danh Đại Hành Quyết đi giết người để trả mối tư thù?

Đường Thế Dân mãi chìm đắm trong vùng tư lự.

Chợt nghe Thượng Quan Văn Phụng hỏi:

- Thế Dân! Anh đang suy nghĩ gì đây?

Đường Thế Dân giật mình:

- ngu huynh đang suy nghĩ không hiểu tại sao chuyện này lại đột nhiên rơi vào trên vai ngu huynh như thế.

Thượng Quan Văn Phụng nhìn thẳng vào mặt chàng:

- Vừa rồi huynh nói gì đến huyết lệnh?

Trầm ngâm một lúc Đường Thế Dân đáp:

- Ngày còn trú ngụ tại tòa Phong Bảo ngụ huynh từng chứng kiến những người bị nhân vật Đại Hành Quyết giết. Trước khi muốn giết ai, hắn đều ra huyết lệnh trước vài hôm rồi vụ án mạng mới xảy ra. Còn vụ này tại sao lại không có huyết lệnh đó, nên ngụ huynh phân vân suy nghĩ xem sự việc thế nào.

Thượng Quan Văn Phụng chợt "à" lên một tiếng:

- Nếu như thế nhân vật Đại Hành Quyết nhất định không phải là anh rồi.

Đường Thế Dân nói:

- Có cái lý do nào ngụ huynh dùng danh hiệu Đại Hành Quyết đi giết người một cách vô can như thế. Hơn nữa, ngụ huynh đâu có tài năng, công lực và mưu trí xuất thần, nhập quỷ đường đó.

Thượng Quan Văn Phụng gật đầu:

- Lời sư huynh chí lý. Song hiện giờ trên giang hồ cứ bảo huynh là nhân vật Đại Hành Quyết, không có cách nào cải chánh cho được. Vậy sư huynh hãy tự liệu lấy mình trước là hay.

Đường Thế Dân cương nghị:

- Không quản là như thế nào, nhưng dù sao chẳng nữa cũng không phải là ngụ huynh, còn mối thù kia nhất định phải trả trên mình gã Mã Chi Chương.

Thượng Quan Văn Phụng thở dài:

- Ngũ ca! Dù sao muội cũng vẫn yêu anh, dù dung mạo của huynh có xấu xí cách nào lòng dạ muội cũng chỉ trước sau như vậy mà thôi.

Đường Thế Dân lắc đầu:

- ngụ huynh cảm tạ sư muội, nhưng...

- Nhưng thế nào đây?

- Nhưng ngụ huynh không thể nào thương yêu sư muội được.

- Vì sao vậy?

- Vì ngụ huynh đã có hôn thê rồi.

- Nhưng sư huynh bảo nàng đã chết rồi.

Đường Thế Dân nói dối:



- ngu huynh được người cho tin rằng nàng còn sống...

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt:

- Còn sống à!

- Đúng vậy.

- Sư huynh đi tìm nàng nổi lại tình cũ?

- Cũng không đúng vậy.

- Chứ thế nào đây?

- Ngu huynh tìm nàng để hỏi vụ huyết án bí mật, rồi sau đó ngu huynh và nàng cũng phải chia tay.

Thượng Quan Văn Phụng đau khổ:

- Luôn cả muội, sư huynh cũng chẳng cần hay sao?

Đường Thế Dân trầm nã:

- Hiện giờ ngu huynh thấy chẳng có gì cần thiết cho cá nhân huynh nữa, chết đã không đáng kể, sống có nghĩa gì đâu.

Hai đấng yên lặng một lúc.

Chợt nàng cười chua chát:

- Ngũ sư huynh này!

Đường Thế Dân ngược mặt:

- sư muội muốn nói gì đây?

- Muội biết huynh vẫn còn yêu muội như thuở nào, nhưng huynh mặc cảm xấu xa vì dung mạo của huynh hiện thời. Có đúng thế không?

Đường Thế Dân chợt lạnh lùng:

- Sư muội Thật tình ngu huynh không phải là huynh lúc trước nữa rồi, hoàn toàn không phải rồi.

Giây lâu, giọng nàng run run:

- Đường Thế Dân, muội yêu huynh lâu nay chỉ vì tấm lòng cao đẹp của huynh chứ không phải ở dung mạo, xin huynh chớ hiểu lầm. Trái tim muội vĩnh viễn không bao giờ biến đổi.

Đường Thế Dân đau xót:

- Sư muội, thật tình trái tim huynh nay đã chết đi rồi, đã lạnh như tuyết giá. Huynh cũng chẳng cần một ai thương hại huynh cả, chẳng cần bố thí gì cho huynh nữa cả. Ngày nay ngu huynh không còn gì xứng đáng với sư muội cả. ngu huynh không thể nào yêu sư muội được. Muội hãy đi đi.

Thượng Quan Văn Phụng trợn mắt lên, mặt nàng có vẻ khờ khạo, buông chung rượu xuống bàn.

Xoảng!

Chun rượu ngã lẩn rớt xuống vỡ nát bao giờ mà Thượng Quan Văn Phụng chẳng hề hay biết chi cả.

Hai dòng lệ từ khóe mắt của nàng lóng lánh chảy ra. Nàng đau khổ đến tột cùng.

Thượng Quan Văn Phụng là tiểu sư muội của chàng, từng chung sống mười mấy năm dài bao nhiêu là kỷ niệm, giờ đây chàng trở mặt làm nàng đau khổ sao đành.

Sau đó Thượng Quan Văn Phụng từ từ đứng dậy rời khỏi chiếc bàn, xuống thang lầu chẳng nói thêm lời gì nữa cả.

Trái tim của Đường Thế Dân muốn rướm máu trong cảnh ngộ này, mấy lần chàng toan gọi nàng đứng lại nhưng rồi lại thôi.

Chàng cắn răng chịu đựng để cho Thượng Quan Văn Phụng ra đi với con khổ đau cùng tột trong lòng.

Rốt cuộc chàng gục xuống bàn một lúc khá lâu... cho đến khi trời đã quá khuya rồi, quán rượu phải dọn dẹp nhưng Đường Thế Dân hãy còn ngồi ỳ một nơi.

Tên tiểu nhị bước tới vòng tay:

- Trời đã khuya rồi, xin mời thiếu hiệp về nghỉ ngơi.

Đường Thế Dân chẳng đáp lời lạng lẽ đứng lên móc đỉnh bạc trả tiền cho tên tiểu nhị.

Rồi chàng lạng lẽ ra khỏi tửu quán.

Như kẻ mất đi cả thần trí, Đường Thế Dân tiến về khách điểm Ngũ Vân và bước vào phòng.

Trong phòng tối om không có đèn đuốc.

Sự tình có hơi khác lạ.

Theo lẽ thì gã tiểu nhị phụ trách trong khách điểm phải thắp đèn sáng lên.

Nhưng tại sao phòng chàng lại không có đèn đuốc chi hết.

Đường Thế Dân chủ ý, đưa mắt nhìn quanh một lượt.

Chợt chàng phát giác có điều lạ thường.

Từ nơi ánh sáng phía ngoài rọi vào có thể thấy một người đang ngồi trong đó.

Bất giác Đường Thế Dân rúng động trong lòng.

Là ai đây?

Định thần nhìn kỹ chàng thấy đó là một người đàn bà có vẻ kiêu diễm vì nhờ thân hình.

Ai đây? Thượng Quan Văn Phụng tới đây chờ chàng chăng?

Đường Thế Dân toan mở miệng thốt lời nói, thì một giọng trong trẻo đã nói lên nhỏ:

- Hãy gỡ cái mặt nạ trên gương mặt của huynh đi và đừng nói lời gì hết.

Giọng nói này như là một lệnh truyền chứ không phải yêu cầu.

Đường Thế Dân giật mình quái lạ.

Rõ ràng đó là giọng nói của nữ tử Đinh Hương chứ chẳng còn là ai nữa cả.

Như thế chúng tỏ Đinh Hương đã biết rõ tất cả về hành tung của chàng rồi.

Nay nàng ta bảo chàng như thế có nghĩa gì?

Tại sao nàng bảo chàng gỡ cái mặt nạ kia?

Và tại sao lại cấm chàng nói chuyện?

Đường Thế Dân thì thầm:

- Có phải Đinh Hương cô nương đó chăng?



Giọng Đinh Hương thấp hơn trước hơi gắt:

- Đã bảo huynh đừng lên tiếng. Hãy đổi bộ mặt khác và hãy ra ngoài này cho mau.

Nên thay lại bộ áo nhà nho màu trắng là hay nhất.

Đường Thế Dân tiến lại gần:

- Là chuyện gì vậy Đinh Hương?

Đinh Hương với giọng băng khuâng:

- Chờ lát nữa đây sẽ nói chuyện, bây giờ huynh nên làm theo tiểu muội vừa nói mau lên.

Đường Thế Dân hiểu có chuyện gì quan trọng chứ chẳng không, nên làm theo lời Đinh Hương. Chàng khoác lên một bộ mặt khác.

Đinh Hương tiếp:

- Bộ áo nhà nho đang giặt trên thành giường, huynh hãy tới cầm lấy và thay đi kẻo chẳng còn kịp nữa.

Đường Thế Dân tiến lại giường thay đổi y phục theo lời nói của ả Đinh Hương.

Đinh Hương nói thì thầm:

- Thế là hay. Hiện giờ Tàn Tật nhân không còn trên chốn thế gian này nữa vậy cũng xong rồi.

Đường Thế Dân băn khoăn:

- Chuyện gì thế? Đinh Hương.

Đinh Hương nói:

- Hiện giờ huynh đã không còn là nhân vật quan trọng nữa, chúng ta rời khỏi nơi này trong nội đêm nay.

Đường Thế Dân ngờ vực:

- Đinh Hương quả thật là chuyện gì vậy?

Đinh Hương thì thầm trong bóng tối:

- Về sau sẽ biết, hiện giờ huynh hãy theo tiểu muội là hay.

- Chúng ta đi đâu bây giờ?

Đinh Hương đáp:

- Trở về Phong Bảo.

Đường Thế Dân nói:

- Thế thì không thể được rồi. Tại hạ nhứt định chẳng bao giờ quay về chốn đó nữa sao Đinh Hương lại bảo như thế?

Đinh Hương khẩn trương:

- Chỉ vì sự an toàn của huynh nên tiểu muội mới bảo huynh hãy trở về Phong Bảo.

- An toàn à? Tại hạ đã bảo không đời nào và chẳng bao giờ trở về nơi đó cả. Tại hạ ở lại đây.

- Huynh có hay chuyện gì xảy ra trong phòng này chăng?

- Là chuyện gì đây.

- Vậy thì sau khi trông thấy huynh chớ có hốt hoảng.

Nói xong Đinh Hương tiến lại đánh đá đốt đèn sáng lên.

Đường Thế Dân đảo mắt nhìn qua một lượt.

Bất giác thân mình chàng muốn nhảy vọt lên.

Bởi vì trên giường toàn là máu. Máu còn đang chảy rờn rờn xuống đất.

Hiển nhiên người nằm trên giường kia đã chết rồi.

Đường Thế Dân kinh hãi không cùng nhìn thẳng vào mặt tỳ nữ Đinh Hương mà chưa thể nói thành câu...

- o O o -